

Öyküler

ÇAĞRILAN MUSA
KÖPEK ÇAĞI
ADAK
MUSALLAT
BİRKAÇ KİŞİ
İKİ DEĞİŞİK LOKMA
KELEBEĞE DÜŞMEDEN

KARADUYGUN

ÖYKÜ

Birhan Keskin'in uykusuzluğu Yazar hayatındaki en uykusuz kişi olarak şair Birhan Keskin'den bahseder. Birhan'ın uykusuzluğunu yara almaya açıklığı ile tarif etmektedir. Birhan, bazen yazmıyor, yazamadığını gizliden gizliye yazmaktan usanıyordu. Gece basan tutkularla ortaya çıkan kelimeleri ararken, tutamadığı zamanın hüznünü hissetmekte ve bu hissini etkisiyle boş işlerle oyalanmaktadır. Geceyi durmak, gündüzü yapmak sayanların arasına geç katılıyor, gündüzleri uyuyarak geceleri yaptıklarını herkesten gizliyordu.

Birhan'ı uyandıran gürültü Bu uykusuz gecelerden birinde internet, mailler, gecikmiş yanıtlar derken ihmal ettiği kitaplara, unutamadığı dizilere dalar. Sokaktan aldığı iki yaralı kediye antibiyotik içerir. Ardi ardına sigara içer ve küçük bir parça ekmekten kendine sandviç yapar. Gece tekrar yazıp, okuyarak ve düşüncelere dalarak geçer. Bir süre sonra uyumuştur. Uyuyalı henüz iki saat olmuştur ki güçlü bir ses, vuruşlarla yinelene yinelene Burhan'ı uyandırır. İşittiği çarpıntının bir süre içeriden mi dışarıdan mı geldiğini ayırt edemez. Evi dinler ve gürültünün nereden geldiğini anlamaya çalışır. Annesinin bir şeyler yapabileceğini düşünür. Havanda ceviz dövme sesinin ona bu şekilde gelmiş olabileceğine bile inanır. Yataktan kalkar ve evi dolaşır. Annesi İftade, sakince gazete okuyordu. Sessizce durup gürültüyü anlamaya çalışır. Tak tuk tak şeklinde gelen ses karanlıktan kopup, çok uzak şehrin çok bilindik bir mahallesindeki çok eski bir apartman katından Çağrılan Musa'ya katılmaktır onun için.

Sesin kaynağı bulunamaz Birhan, sesin kaynağını bulabilmek için evin içinde sakince gezinmeye başlar. Bütün odaları dolaşarak kulağını duvarlara dayar. Nereye giderse gitsin bir türlü sese yaklaşamaz. Gürültünün kaynağını bulamayınca mutfağa su içmeye gider. Bazıları su içerken kuru kursağını düşünürken bazıları suyu düşünmektedir. Birhan ise ikisini birden düşünmektedir. İhtiyacı ile arzusu arasında kalan yerdedir. Aslında uyumak istiyordu. Birhan hiç uyandırılmamalı, her gün başka bir kafayla kendisi uyanması gereken bir adamdır.

Yazarın gürültülerle ilgili anısı Yazar, Birhan ile buluştuğu bir anısını anlatır. Berlin'de yaşadığı ev büyük ihtimal bir kez bile göçmenlerin yaşadığı yerlere uğramamış, çok kültürlülükle övünen Berlin'den oldukça kopuk yaşam sürenlerin yaşadığı bir semttir. Semti çevreleyen otoyol yüzünden hiç bitmeyen motor gürültüsüne maruz kalınıyordu. Berlin'deki evinde, İstanbul'daki evinin gürültüsünü arar olmuştur. Çocuğunu azarlayan komşu kadın, yüksek sesle müzik dinleyen ressam, Boğaz'dan geçen gemilerin bariton düdüklere hiç olmazsa zaman mimliyor, saatleri bölüyorlardır. Berlin'deki sesler ise bitmeyen kulak çınlaması gibi geliyordu. Birhan, yazarı dinledikten sonra ayağa kalkıp sigara yakar. Tekdüze seslerin sinir bozucu olduğundan bahseder. Sabah onu uykusundan uyandıran tak tuk tak sesini anlatır.

Kalaycı kadının fark ettirdikleri Yazar, Birhan'ı dinlerken anlattığı şeyin sadece gürültü olmadığını, dışarıdan içeriye sızan kalın bir duyarsızlığın göğüste yarattığı kalp çarpıntısından söz ettiğini hisseder. Artık Birhan'ı dinlemiyor, kendi yazacağı hikâyesini düşünüyordu aslında. Birhan ne düşündüğünü anlamıştır ve duraklar. Bunu yazmasını söyler. Fakat aksi gibi ertesi gün Yazar, büyük bir gürültüyle

uyanır. Başına gelen olay hem küçük hem de olduğundan büyüktür. Birhan'ın anlattıklarından esinlendiği kitabı başlamadan anlamını yitirmiş gibidir. Bu olay yüzünden hayal gücü sönmüştür. Gürültüyü düşünmektense gürültünün kendisi ile uğraşmak zorunda kalmıştır. Kapısına bir kalaycı dayanmış, aralarında geçen konuşmalar üzerine musallat olan herkesin onu nasıl ezdiğini, ezikliğinin nerelere vardığını, maruz kaldığı paylanmalar, haykırışlar, buyurmalar yetmezmiş gibi içini oyan vahlanmalar, mızızlanmalar, yakarışlar yüzünden her bir yandan saldırıya uğradığını kalaycı sayesinde anlamıştır. Kendini ezik hissetmiştir. Fakat kendini işitmeye mecbur fevkalade bir kulağa sahip olarak tanımlar. Çalan bütün kapıları açmaya meyyal edilgen huyu yüzünden dünya hep başına üşüşüyordur.

Birinci kattaki komşu Birhan, diğer sabah onu yatağından uyandıran gürültü çoğalınca merakı giderek artar. Aynı zamanda artık sessizlik arzusu içindedir. Önce birinci kata iner. Mali Müşavir İsmet Bey u evde yaşıyordur. Kapıdan içeriyi dinler. Radyodan gelen sese rağmen tak tak sesini duyabiliyordur. Kapıyı çalar ve İsmet Bey dışarı çıkar. Onun evinden böyle bir ses gelmediğini, hatta bu şekilde bir sesi evinden duymadığını söyler. Tadilat yapacak olsa mutlaka panoya yazıp izin isteyeceğinden bahseder. Kibarca Birhan'a kapıyı kapatır.

Birhan'ın komşusu Yasemin Birhan, İsmet Bey'in kayıtsızlığına içerlese mi, hiddetlense mi karar verememiştir. Sonra üçüncü kata Yasemin'in dairesine çıkar. Yasemin, Tahtakale'den aldığı süs eşyaları kapısından taşıyordur. Birhan, uyanık mısın diye seslenince hemen kapıyı açar. Sesini duyurabilmek için bağırarak konuşuyordur. Sabaha kadar internetten Muhteşem Süleyman'ı izlemiştir. Tam uykuya daldığında kulağının dibinde adeta davul çalınıyor gibi gürültüyle uyanmıştır. Birhan ferahlar. Onun gibi birisi de sesi duyuyordur. Birhan, sesin yan apartmandan gelebileceğini, tadilat yapıldığını düşündüğünü söyler. Yasemin ise tüm komşuları aramıştır. Kimse tadilat yapmıyordur. Gürültünün kaynağı bulunamaz. Yasemin kahvaltı yapmayı teklif eder. Fakat onun evi daha gürültülüdür. Bu sebeple Birhan onu kendi evine çağırır.

Birhan ve Yasemin'in kahvaltı sohbeti İki Birhan'ların evinde kahvaltı masasına oturur. Yasemin çok iştahlıdır. Birhan ise tam tersi... Yasemin, lokmalarının sayıldığı bir evde büyüdüğü için kendini hep aç hissettiğinden bahseder. Birhan'ın annesi İftade, elinde karpuzla gelir. Yılın ilk karpuzunu aldığını söyler. Karpuzun içi kıpkırmızıdır fakat tadına baktıklarında kabaktan aşılama olduğunu, kabağın tadının karpuzla geçtiğini anırlar. Uzun süren sessizliğin ardından Yasemin bu tür sessizliklere tahammül edemediğinden bir hikâye anlatmaya başlar. Baş yiyen kardeşini anlatmak ister. Dört kardeşlerdir, en küçükleri Ezel'dir. Birhan şüpheyle yaklaşır. Daha önce farklı bir bilgi vermiş gibi hatırlıyordur. Birhan, bu hikâyeyi anlattığını söyleyince sürekli yemek yiyen komşu kızından bahseder. Birhan, hikâye ile Yasemin arasında bağlantı kurmaya çalışırken, kadının palavra atmadığını, çok güzel uydurduğunu düşünüyordur. Yasemin ise kahkahayla uydurmadığını söyler ve yemin eder.

Yazar, Birhan ile karşılaşır Yazar, Birhan'ı son görüşünden sonra haftalarca evden çıkmamıştır. Birhan ona işittiği gürültüyü emanet etmiş, o da yazmaya çalışıyordu. Aynaya bakınca görüntüsünden korkar, sabahlara kadar çalışmaktan avurtları çökmüştür. Dışarı çıkıp hava almaya karar verir. Birkaç kitap alacak, dönüşte Demet'in meyhanesine uğrayıp bir şeyler yiyip içecektir. Beyoğlu'nda yürürken tanıdık bir simaya rast gelir ve onu takip eder. Belli etmeden önüne geçtiğinde kitabında oluşturduğu karakterlerden birinin birebir aynısı olduğunu görür ve gözlerine inanamaz. Onun yüzünden Karaduygun kitabına devam etmekten vazgeçer. İçinden, uykusu bölünen bir şairin uykusuzlukta devinen tutkuları nasıl ateşlediğini anlatamayacak oluşunu düşünür. Bu şekilde düşüncelerle boğuşurken meyhaneye gider. Tesadüfen Birhan'da oradadır. Normalde sevinecekken, bu sefer kitap yüzünden onu gördüğüne sevinemez. Karaduygun'u layıkıyla yazamayacağını o an söyleyemeyeceğini düşünür. Birhan ise üzgündür. Küçük sarı kedisi ölmüştür. Yaşatmak için uğraşmıştır ama kurtaramamıştır. Yazar, doğa kararını veriyor diyerek kedini hırpalamamasını, elinden geleni yaptığını söyler.

Kelebekler vadisi kartpostalı Birhan'ın morali hala bozuktur. Masadaki diğer arkadaşları da konuyu dağıtmaya çalışır. Arkadaşlarından biri bir kartpostal uzatır. Kelebekler vadisinin görüntüsü vardır. Fotoğrafta gün ışığının huzmelerinden yayılan kelebekler, örtüden silkelencisine aşağı dökülüyorlardır. Birhan çok etkilenir. Milyarlarca kelebek vardır. Orada mı ürediklerini sorar. Kelebekler okyanusu aşıyor, yolda yumurtalarını bırakıyor, oraya ölmeye geliyorlardır. Masadaki herkes konuyu kötü bir yere getirdiği için arkadaşlarına kötü kötü bakarlardı.

Birhan'ın üzüntüsü Masadakiler sigara içmeye çıkarlar. Birhan ve yazar masada kalır. Yazar, arkadaşını nasıl yatıştıracağını bilemez. Gözyaşlarının içine akıttığının farkındadır. Onu düşünürken gizli bir aydınlanma yaşar. Birhan, ölüme değil ömre içerliyordur. Bu dünyada üflenen her bir ömrün yeterince anı içermediğini iliklerine dek bilmenin sızısıyla, ölüm denen zamansızlığa kahroluyordur. Avuç içi kadar yavru kedi, henüz yaşlanmamış baba, altı yüz yaşındaki çınar, bombalanan çocuklar her birinin ölümü, ömrün sur duvarlarıyla çevrili hudutlarıdır. Arkadaşları masaya döner. Bir esnada Birhan kartpostalı tekrar eline alır ve orada yürüyemeyeceğini, hayatta oraya gitmeyeceğini söyler. Yazar, Birhan'ın sözünden sonra şükran duygusu hisseder. Farkında olmadan yazdığı kitap Karaduygun'u ona yeniden teslim etmiştir. Yazar, vadideki halini düşünmeye başlar. Orada kelebeğe düşünmeden yürümenin eziyetini bir tek onun ağzından duyabileceğini biliyordu.

TEMALAR

Duyarlılık/Melankoli Karaduygun kelimesi, yazar için çocukluğundaki bir anısından gelmektedir. Çocukluğunun geçtiği bir yerde, duyarlılığı ile tanınan bir adamın öyküsünden bahsederken onun için Karaduygun Yakup dendiğini duymuştur. Bu kelimenin melankoliye denk düştüğünü ise yıllar sonra öğrenmiştir. Hayat her duygu ve tekrar edilen her olayla devam ediyordu. Gece vakti herkes yatarken uykusuz olan tek bir kişi vardır. O da karaduygunlardır. Birhan, dünyadaki acıların, kederlerin seslerini işiten, karaduygun, melankolik olarak ifade edilen bir yazardır. Birhan Keskin'in çok hafif sesleri bile gürültü olarak algılayıp uyanmasındaki duyarlılık, kitabın devamındaki diğer öykülerde farklı karakterlerde kendini bulmuştur. Bu karakterlerin duyarlılıklarını farklı olaylarla gösterdikleri söylenebilir.

ÇAĞRILAN MUSA

KİŞİLER

Musa Memleketinde ve ait olduğu topluluk içinde saygı duyulan, sözüne değer verilen biridir. Onlara karşı sorumluluk hissettiği görülmektedir. Yaşlı olduğu anlaşılmaktadır. Yardımsever, duygusal biri olduğu söylenebilir.

Dijvar Musa'ya suikast düzenleyen biridir. Karakter hakkında fazla bilgi yoktur.

Orhan Musa'dan daha genç olduğu ve Musa ile yakın oldukları anlaşılan karakterdir. Musa'ya saygı duymaktadır. Güvenilir biridir.

ÖYKÜ

Dijvar'ı beklerken Musa, Dijvar isimli birinden telefon almıştır. Her zaman birilerinin acısını dindirmek, birilerine yardımcı, aracı olmak için bir yerlere çağırılıyordu ve en son onu Dijvar çağırılmıştır. Hiç tanımamasına ve emin olamamasına rağmen telefondaki teklife olumlu yanıt vermiştir. O gün de kaldığı otelin lobisinde, Orhan ile beraber Dijvar'ı bekliyordu. Akşam olmuştur ve herkes evlerine kapanmıştır. Ortalık sessizdir. Az sonra resepsiyonist, onu sürekli arayıp duran Dijvar isimli kişinin geldiğini haber verir. Musa, Orhan'ı yanına almaz. İlk aşamada gerekmedikçe kimseyi kimseyle tanıştırmıyor, gereksiz yere kimseyi kimseye buluşturuyordu.

Dijvar'a ait ilk izlenimler Dijvar'ı görür görmez hoşlanmamıştır Musa. Yine de sözünden dönmeyi düşünmez ve gitme kararını uygulamakta kararlı davranır. Üstünü değiştirdikten sonra gidebileceklerini söyler ve ikisi odaya çıkarlar. Dijvar, Musa'yı ürkütmemek için ona mesafeli yürüyor, soru sormadıkça konuşmuyor ve kafasını yerden kaldırmıyordu. Musa bir sürü soru sorar ve Dijvar teklemeyi yanıtlar. Devlet ile anlaşıp itirafçı olmuştur ve kökeni ortak olan insanlara eziyet etmiştir. Pişmanlıklarını ancak Musa yanlarında olursa inandırabileceklerini söyler. Musa bir yandan hazırlanırken bir yandan şimdiye kadar çağırıldığı her yere gittiğini ve yine gideceğini söyler. Dijvar'ın soru sormadıkça konuşmaması Musa'yı düşündürür. Cahil bir adam olup kelimelerin yerini bilmediğinden mi, yoksa çok iyi ölçülmüş bir suskunluktan mı böyle olduğuna emin olamaz. Musa, yıllardır yaşadıklarından dolayı kuşkulandıktan yorulmuş ve sıkılmıştır. Lobiye indiklerinde, Orhan'a Dijvar'ın bir meselesi olduğunu, onu halledip Orhan'ın evine geçebileceklerini söyler. Üç adam otelden çıktıklarında buldukları yer kapkaranlıktır. Dijvar, gidecekleri yerin adresini söyler. Taksiyle gideceklerini belirtir. Yolun sonunda takside uyuklayan şoför, Musa'yı görünce tanır ve onları alır. Gidecekleri yeri bir tek Dijvar biliyordu.

Musa ve Orhan tuzağa düşer Bir süre yol aldıktan sonra ilk söylediği yer yerine, başka yere sapmalarını ister Dijvan. Musa nedenini sordukça başka yerde buluşacaklarını belirtir. Bir evde buluşacaklardır. Musa huzursuzdur. Sessizlik olur. Geri dönmeyi olmayacağını düşünür. Sözüden dönmek istemez. Bir süre sonra Dijvar geldiklerini ve buldukları sokakta bir evde onları beklediklerini söyler. Kimin beklediğini sorduğunda da sabırlı olmasını ister. Ona ağabey diye hitap ediyordur. Dijvar önde, Orhan ve Musa arkada yürürler. Bir gecekondun mahallesindedirler. Orhan, Musa'ya destek olmak için onun omuzlarından kavrar. Bir sonraki sokağa saptıklarında, Dijvar tümünden değişir. Toprak yoldaki çöküntüler yüzünden tökezleyip sık sık arkasına bakar. Yabancı olduğu yolda yürüyüşü de çatallaşmıştır. Çıkmazları, bucakları kolluyordur. Musa küfür ederek gideceği yeri bilip bilmediğini sorar. Dijvar bildiğini iddia eder. Musa'nın şah damarı zonklamaya başlar. Orhan'a geri dönelim der. Dijvar o an evi göstererek geldiklerini söyler. Musa, duraklar ve gitse mi dönse mi emin olamaz. Kuşkuyla Dijvar'a bakar. Dijvar'ın belinden çıkardığı tabancayı göremez. Göğsünde bir yanma olur. Sırt üstü devrilir. Sokakta kimse açmaz kapisını. Orhan'ın da vurulup vurulmadığını düşünür. Epey zaman sonra bir ayak sesi duyar ve birisi koşup yanına gelerek başını dizine alır. Kim olduğunu göremiyordur. Yüzü karanlıkta kalmış bir adamdır. Uğraşıp didinmekten kavruklaşmış bir işçidir. Yerde yatan yaşlı adamın Musa olduğunu beyazlamış saçlarından tanır ve gözlerinde dehşetle, Musa abisinin orada ne işi olduğunu sorar.

TEMALAR

Cinayet/Gizem Aynı köklere sahip, içlerinden geldiği insanlara karşı kendini sorumlu hisseden Musa, onların her derdine koşuyordur. Bu özelliği sebebiyle saygın, güvenilir ve değer verilen bir kimlik haline gelmiştir. Onun bu zaafı kötü niyetli kişiler tarafından kullanılır ve Musa tuzağa düşürülür. İşlenen cinayete dair birçok gizem söz konusudur.

Keder Musa karakterinin ait olduğu toprakların dövüş, isyan, intikam, tuzak, kavga, hilelerle dolu olması, Musa'nın çok şey bilip, olup bitenleri değiştirememesi, değiştiremedikçe azabının artması onun kimliğinin büyük bir parçasıdır. İnsanlığa, acılara, haksızlıklara karşı son derece duyarlıdır. Aslında toprakları olarak hissettiği bu yer bütün dünyayı kaplıyor gibidir. Çünkü onun gözünde insanların atıldığı bütün köprüler, cinayetlerin ilk tanığı bütün ağaçlar, kan kesen bütün dereler onun memleketidir. Öyküye göre beden neyi biliyorsa o kadar acıyordu. Musa da ciğerlerine kadar biliyordu ve bildikleri ile doludur. Bu yüzden çaresizce dünyayı değiştirmek için uğraşır ve ölüm riski pahasına her seferinde çağrıldığı yere gitmektedir.

KÖPEK ÇAĞI

ÖYKÜ

Bahçıvanın yarattığı tedirginlik Anlatıcı yazlık bir sitede oturuyordur. Sitenin bahçesi ile uğraşan, orali bahçıvanları vardır. Bahçıvan, dış görünüş olarak hırpani, ürkütücü ve soğuktur. Toprak yollardan geçerken, oldukça sessiz yürümesine rağmen insanlar hemen onun olduğu tarafa bakmaktadırlar. Çünkü sitede yaşayanların hepsinin köpekleri ve bahçenin dışındaki köpekler, Bahçıvan'ı görünce hırlayıp, kulaklarını dikletip, dişlerini gösteriyordur. O gözden kayboluncaya kadar uzun uzun ulumaktadırlar. Verandalarında oturan ve sakince vakit geçiren site sakinleri, bahçıvanı görünce bir an tedirgin olurlar. Fakat kimse hissettiği bu duygudan birbirine bahsetmez ve sadece kendisine has bir duygu, izlenim gibi hisseder. Bahçıvan, sebze ve yeşilliklerin olduğu kısma geçip de vaktinde toplanmayan ürünler görünce, Trakyalı şivesiyle konuşup söylenince herkes rahatlamaktadır. Onu normal bir insan yapan konuşmasıdır. Fakat köpekler yatışmamaktadır. Her evin köpeği, Bahçıvan bahçeden çıkana kadar evde çevresinde koşturuyor, kuyruğunu sallayıp havlıyordur. Adam, keskin bir şekilde hoş deyince ise kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp sinmektedirler. Anlatıcıya göre Bahçıvan, köpeklere dair herkesin bilmediğin bir şeyi biliyordu. Herkesin, köpeğin imgesindeki bahçıvandan korktuğunu söyler.

Hikayenin devamı ile ilgili ihtimaller Anlatıcı için bu kısımdan sonra anlatılacak çok şey yoktur. Sadece uğursuz bir adam olarak gördüğü Bahçıvanı aralardaki yürüyüşünden, sitede onlarla yaşayan evcil ve yabani bütün köpeklerin aynı anda hareketlenmesi vardır. Onu gördüğünde içinin derinliklerinde örümcek ağı inceliğinde, çelik denli dirençli sızlayan teli vardır. Fakat anlatıcı, okurun beklentisine göre Bahçıvan'ın bir köpek katili olduğunu varsayıp hikayenin gidişatına göre köpekleri bir öldürmek gerektiğine değinir. Hikâyeler daha çok dikkat çeksin, dramatik ve pornografik olsun diye

genellikle olaylar bu şekilde ilerlemektedir. Anlatıcıya göre, köpekler darıburnu ilacı ile zehirleniyor, sitede yaşayanlar kanıt bulamıyor ve bu ilacın kullanılmasını artık yasaklayıp Bahçivanın da işine son veriyorlardır. Bu noktada okuyucunun belirsizlikten hoşlanmadığı için Bahçivanın geçmişte nasıl bir travma yaşayıp da köpeklerle ilişkisinin bu şekilde olduğuna dair bir anı görmek isteyeceğini düşünüyordur. Bu anı tüm okuyucuyu rahatlatacaktır.

Köpeklerin gürültüsü Köpeklerin hiç ölmediği, Bahçivan'ın her zamanki gibi aralarında dolaştığı kesite dönüldüğünde ise hiçbir şey olmaz. Köpeğin imgesinde asılı kalınmıştır. Herkes huzursuzdur. Anlatıcı, bu huzursuzluk yüzünden günlerce uyuyamamıştır. Günlerce türlü bahanelerle, fark ettirmemeye çalışarak Bahçivan'ın ardında dolaşmıştır. Köpeklere de dikkatli bakmış, sıra dışı olan her şeyi, kendi olağanlığında izlemiştir. Ama bir şey bulamamıştır. Belki de rastlantısal olabileceğini bile düşünmeye başlar.

Köpeklerin çağı Diğer günler gibi bir yaz sabahı, acayip bir gürültüye uyanır anlatıcı. Sessizce dışarı çıkar. Gündoğumu zamanıdır. Sitenin çayırılığa doğru bakan tarafına doğru ilerler. Soluk soluğa hırlayışlar, kesik kesik havlamaklar vardır. Dikenlerin arasında bir dolu köpek oradan oraya sığıyor, neşeyle koşturuyorlardır. Bitkin düşünceye kadar onları sessizce ve hayranlıkla izler. Ezan sesiyle birlikte köpekler ayrı yönlere dağılmaya başlar ve çayır boşalır. Anlatıcı da eve gider yatar. Öğleden sonra havuza gitmek için dışarı çıkar. Kendini bütün evlerin önünde, acayip bir gürültü ile bulur. Havlamalardan başka bir şey duyamıyordur. Gözünde köpeklerin gözleri, onu kendi çağlarına çağırıyorlardır.

TEMALAR

Okuma alışkanlıkları Öykü yazımındaki etiklerden ve okuma alışkanlıklarından bahseden yazar, dramatik ve pornografik unsurların öykülerde sıklıkla yer aldığı, karakterlere ait belirsizliklerin olmadığı öykülerin okuyucu için klasikleşmiş bir okuma alışkanlığına dönüştüğünden bahseder. Yazara göre öykü dramatik, can alıcı bir sahneye bağlanmak zorunda değildir. Gerçeklikte olabileceği gibi köpeklerin Bahçivan'a havladığı, ondan huzursuz olduğu yere kadar olabilmektedir. Evren belirsizliklerle, muammalarla doluyken okurken belirsizliğe dayanılamamaktadır.

Huzursuzluk Hayvanlarla insanlar arasındaki ilişkiden bir parça sunan öykü, okuyucuda tedirginlik hissi yaratmaktadır. Bahçivan ve köpekler arasındaki ilişkinin verdiği huzursuzluk hissi, her an trajik bir olayla sonuçlanabilecekmis beklentisi oluşturmaktadır. Köpeklerin Bahçivan'a zarar vermesi, Bahçivan'ın köpekleri öldürmesi veya olayların farklı dramatik bir çizgide gitmesi ihtimali söz konusu gibi gösterilir.

ADAK

KİŞİLER

Bora Genç ve ekonomik durumu çok iyi olmayan bir adamdır. Kibar, düşünceli ve iyi niyetli olduğu anlaşılmaktadır. *Doğu'daki bir köyden göç etmişlerdir.*

Helin Elli yaşlarındadır. Çocukları vardır ve eşinden boşanmıştır. İyi bir terzidir. Samimi, derin ve çalışkan bir insandır. Babası Gaziantep'ten göç etmiştir.

ÖYKÜ

Bora'nın bulduğu şişe Bora, Mudanya sahilinde amaçsızca gezinirken, yarısı kuma gömülmüş bir konyak şişesi bulur. İçinde bir not vardır. Yana yatık, özenli bir el yazısı ile yazılmış bir çağrı mektubudur bu. İçindeki yazıda, notu bulan kim olursa olsun ona ücretsiz bir takım elbise diyeceğini belirtilmiştir. Terzi dükkânının adı ve adresi de yazılmıştır. Bora, denizin öbür kıyısında, Beşiktaş iskelesinde durmuş elindeki şişeyi denize atmak üzere olan kişiyi hayal etmeye çalışır. Kadın mı erkek mi olduğunu düşünür. Notun üzerinde tarih veya kişiselliği açığa vuracak herhangi bir şey yoktur. Yazı şeklinden anlamlar çıkarmaya çalışır.

Bora'nın terzi dükkânını bulması Bora'nın notu bulmasının üzerinden bir hafta geçer. Bora, boğucu bir yaz günü, adresteki dükkânı bulur ve içeri girer. Bir kadın, ütlediği pantolondan başını kaldırıp selam verir. Bora'nın uzattığı notu görünce gülümser. Çok geçmeden, mezura ile Bora'nın ölçülerini

alır. Yoğun bir sohbeta dalarlar. Helin, üç değişik kumaş getirir bu arada. Hangisini beğendiğini sorar. Bora yoksul bir adam olduğunu, kumaşlardan acı kahve olanı her mevsim giyebileceğini söyler. Helin, ısrarla hangi rengi sevdiğini sorar. Bora ısrar karşısında maviyi çok sevdiğini ama sevdiği şeyleri hak etmediğini hissettiğini söyler. Helin, şaşkın şaşkın Bora'ya bakar. Yüreği ile düşündüğü bellidir. Bora'ya 'Dünyada misafir misin ki sevdiğin şeylere sahip çıkmıyorsun?' diye sorar.

Helin'in müşterileri Ertesi gün Bora bir paket üzümle gelir dükkana. İlk gün eli boş geldiği için mahcup hissettiğini söyler. Helin, elinin boş gelmesinin sebebinin, şişedeki nota inanmaması olduğunu düşünüyor. Bora ise sadece kuşkulandığını savunur. Helin, onu görünce ne düşündüğünü sorar. Bora da, kadın olduğunu görünce şaşırdığını ve bundan dolayı onu cesur bulduğunu söyler. Karşısına her tip insan çıkma ihtimali vardır. Helin, her tip insanın karşısına çıktığını anlatır. On yıldır her yaz, çocukları Marmara Adası'na götürürken denizin açıklarına bir şişe atıyordu. İlk gelen yaşlı bir kadındır. İkincisi emlakçı. Tek kelime konuşmamışlardır. Üçüncüsü ise öğrenmen hanımıdır. Diktiği döpiyesi bir türlü beğenmemiştir. Mesele Helin'e göre yabancıları sevmek değil yabancıların da onu sevmesini istemesidir.

Helin ve Bora'nın sohbeti Helin tezgaha serdiği kumaş üstüne Bora'nın ölçülerine göre kestiği pelür kalıplarını iğneler. Başka bir boyuta geçmiş gibi çalışıyordu. Saplantılı bir dikkatle kumaşa odaklanmıştı. Helin çalışırken Bora ile sohbet etmez. Bora'nın adını babası koymuştur. Doğu'dan göç etmişlerdir. Orada atı vardır ve atının adını oğluna koymuştur. Helin, babasının atına Bora ismini kimin koyduğunu sorar. Bora'nın amcası koymuştur. Askerdeyken bahriyeli olduğunu, hayatta en iyi şeyin ceviz ağacı yetiştirmekken, tam bir kara adamıyken bahriyeli olarak yaptığı askerlikten aşırı zayıflamış şekilde dönmüştür. Uzaklara gidince insanın bütün niteliklerini yitirdiğini, amcasının da gemide sürekli baş dönmesinden hiçbir şey yapamadığını anlatır. Helin, Bora'nın kimsenin yerinden ayrılmasını istemediğini söyler. Bora ise herkesin kendini bulduğu yerde yaşamasını istediğini, sürülmesini, zorlanmasını, kovalanmasını istediğini belirtir.

Bora'nın ailesinin göç hikayesi Bora'nın babası köydeyken arıcılık yapıyordu. Sonra siyasi meseleler yüzünden köyüne boşaltma emri gelmiştir. Onlarda hep beraber Batı'ya göç etmek zorunda kalmışlardır. Babası şimdi sabah erkenden kalkıp liman işçilerine revani satmak için yola koyuluyordu. Revaniyi de hiç sevmiyordu. Bora ise babasını öyle izlemekten dolayı üzgündür. Helin, bu hikaye üzerine, bir yere gitmeden altındaki toprağı da çekip alabilirler der ve o da şahit olduğu bir hikayeyi anlatır. Halfeti'de akrabaları vardır. Arada onları ziyaret etmektedir. Eskiden onu şaşırtan fıstık ağaçlarının, bir tek Halfeti'de açan karagüllerin barajın kurulmasıyla bütün köyün sular altında kalmasını anlatır. Son gittiğinde iklimin büsbütün değiştiğini, havanın nemli olduğunu, sivrisinek sorunu başladığını, camî minaresinin gölün ortasında kaldığını görmüştür. Gölle uyuşmuştur yerel halk ama Helin'e göre onların ki yaşamak değil hayatta kalmaktır. Hayatta kalmak için hafızalarını silmişlerdir.

Helin'in hayal kırıklığı O sırada bir müşteri gelir. Helin onunla ilgilenirken Bora duvardaki fotoğraflara bakar. Üstünde terzi önlüğü ile beyaz saçlı bir adam, bir de mezuniyet kepiyle poz vermiş bir kızın fotoğrafı vardır. Müşteri gittikten sonra Bora, fotoğraftakinin babası olup olmadığını sorar. Helin olumlu yanıt verir. Gençken Gaziantep'ten göç ettiğini söyler. Bora kökenini sorunca Helin'in gözlerinden hayal kırıklığı okunur. Niye sorduğunu sorar. Mezhebimi, dinimi de merak ediyor musun diye üsteler. Bora öylesine sorduğunu söylese de Helin gücendiğini saklamaz. Tabaktaki üzümü gösterir. Üzümü karşığı manavdan aldığı tahmin ettiğini, üzümün nereden geldiğini sorup sormadığını öğrenmek ister. Manavdaki her bir meyve, sebze başka bir yerden geliyordu, kökeni de başka bir ülkedir. Bunları sormadan yeryüzünün bütün nimetlerini yiyip, sofrasını paylaştığı insanların kan bağıını sorgulamasını eleştirir.

Helin ve Bora'nın derinleşen sohbeti Ertesi gün Bora dükkâna geldiğinde parfüm sıkılmış, beyaz bir gömlek giymiş ve saç, sakal tıraşı olmuştur. Helin onu görünce, sonrasına biriyle mi buluşacağını sorar. Üstünde prova yapacağı için ter kokmak istemediğini söyler. Bora, Helin'in uzattığı, teğellenmiş takımı kabinde giyerken dün için özür diler. Onunla kahvedeymişçesine muhabbeti yaptığını, halbuki aynı denize baktıkları için bir araya geldiklerini söyler. İki sohbet etmeye başlarlar. Derinliği olan, naif bir sohbetir. Konu Helin'in kocasına gelir. Helin geçmiş zaman ekiyle konuştuğu için Bora, kocasının öldüğünü zanneder. Ama Helin'in kocası başkasına aşık olmuş, saklamamıştır. Helin de üstelememiştir. Okulda tanışmışlar ve birlikte büyümüşlerdir. Bora ve Helin, konuştukça farklı duygulara, hayatlarındaki farklı kişilere değinirler. Bora'nın küçükken annesini ağaç zannetmesinden, kadının acı çekerken dışarıya bunu elinden geldiğince yansıtmamasından, ilk birlikteliğini birlikte

yaşadığı, eski kız arkadaşı Esra ile olduktan sonra yeniden doğmuş gibi olup, altında ezildiği sırrını yitirdiğinden bahsederek. Konuşmaları bu şekilde uzar gider.

Bora ve Helin'in kahvaltısı Sonraki gün Bora çok erken bir saatte gelir. Helin, başını kaldırmaksızın Bora'nın ceketini makineden geçiriyordur. Suskunluğu o kadar ciddidir ki, Bora dükkânın içinde ne yapacağını bilmeden sıkıntıyla dolaşmaya başlar. Vakit geçirmek için evyedeki bardakları yıkar, toz kaldırmadan yerleri süpürmeye çalışır. Makinenin duraksama anında Bora, Helin'e çay içmeyi teklif eder. Poğaçaya, yeşil biber, domates, peynir almıştır. Helin, çay içerken Bora'nın sabırla susup onun konuşmasını beklemesinden hoşlanır. Gece rahat uyuyup uyumadığını sorar. Bora uyuyamadığını, kitap okuduğunu söyler. Okuduğu kitaptan bahseder. Helin, iyi ki şişeyi Bora'nın bulduğunu söyler ve tanışmadan duyduğu memnuniyetini bildirir. Bora şaşırır. Ona karşı sürekli faul yapıyor gibi hissediyordur. Helin ise hep güzel cümlelerin aklında kaldığını söyler. Bu özelliğinin iyi olduğunu belirtir.

Helin'in çocukluk anısı Helin, Bora'ya çocukluk anısından bahseder. Alışkanlık ile ilgili konuşurken aklına gelmiştir. Çocukken, evlerinin arkasındaki boş arsada kurban kesiliyordu. Belki kırk tane hayvan vardır. Çocuklar, yetişkin insanlar kurbanların etrafına toplanmıştır. Hayvanlar direniyordu. Kesenler ne kadar şefkatli davranmaya çalışsa da hayvanı zaptetmek için zor kullanıyorlardı. Hayvanları yere yatırırken böğürtüleri geliyordu. Kurbanların sesi insan sesi gibi geliyordu Helin'in kulağına. İlk kurbanı seyrederken nefes alamamıştır. Çok küçüktür. İkinci, üçüncü kurban derken giderek alışmaya başlamıştır. Bir iki saat içinde arazi kana bulanmıştır. Sonra yorgun düşüp ağır ağır eve gitmiştir. Uyuşmuş gibidir. Alışmak derken bunu kastettiğini söyler. İnsanların, hayvanlara ne yapıyorsa birbirlerine de aynı muameleyi yaptıklarını söyler. Katliamdan işkenceye, sürgünden sömürüye ne yaşandıysa aynı azabı önce hayvanlarda deniyorlardı. Akıla gelebilecek her şeyi, uçmayı, tırmanmayı, yüzmeyi, yuva yapmayı hayvanlardan esinlenmiştir. Sonra haince onları uyguladığına itmişlerdir.

Bora'nın takım elbisesi hazırlanır Helin bitkin görünür. Yüzündeki bütün anlam silinmiştir. Bora hemen ona bir bardak su getirir. Bu arada takım hazırdır. Bora'ya denemesini söyler. Bora mavi fitilli kadifeden takım elbiseyi giydiğinde birdenbire duruşu değişir. Çok beğenir. Onun için İstanbul'un en iyi terzi demelerinde haklı olduklarını söyler. Helin övgüyle baş etmeyi biliyordu. Teşekkür eder ve güle güle giymesini söyler. Bora aynanın önünde bir süre oyalanır. Ayrılmak istemiyordur hemen. Üst üste teşekkür ederse Helin'in sıkılacağını bildiğinden düşünmeden bir şeyler söylemeye çalışır. İnsanlara bu iyiliği sadece iyi bir terzi olduğu için yaptığını, söyler. Dikiş dikerken nefesini tuttuğunu fark etmiştir. Terzilik onun için bir meslek değil maharet gibidir. Yeteneğini kullanmadığını, yeteneğine adandığını, yaptığının adak olduğunu söyler. Maharetini armağana dönüştürüyordur. Helin uygulanır. Bunları kimseye söylememesini ister.

TEMALAR

Acımasızlık/Sömürü Öyküye göre insanlar, hayvanlardan birçok konuda esinlenerek hayatlarını kurmuştur. Sonra onlara olan üstünlüğünü kullanarak öldürme, sömürme ve sürgün gibi acımasız eylemlerde bulunmaktadır. İnsanın hayvana yaptıkları, insanın insana yaptıklarının bir benzeridir. Aynı şeyleri çıkarları ve amaçları için kendi türü üstünde de uygulamaktadır.

Duyarsızlık/Çaresizlik İnsanların hayatlarını etkileyecek kararları alanların duyarsızlığı, Bora ve Helin karakterlerinin anılarında kendini göstermektedir. Bora'nın babasının köyü siyasi sebeplerle boşaltılmış ve göçe zorlanmıştır. Bora'nın babası o güne değin en iyi bildiği şeyleri yapacak ortam bulamamış, göç ettiği yerde yeniden yaşama tutunmak için sevmediği, mecbur kaldığı bir işi yapmaktadır. Tam bir kara adamı olan amcasının bahriyeli olarak askerliğini yapması da bir başka duyarsızlık örneğidir. Helin'in, Halfeti'deki akrabaları da bu duruma diğer bir örnektir. Halfeti'de yaşayanların yaşamları değişmiş, alınan karardan en çok onlar etkilenmişlerdir. Karakterlerin çaresizlikten duyarsızlaştığı, uyum sağladığı ve bu şekilde hayatlarına devam edebildiği söylenmektedir. İnsanlar her şeye alışmaktadır.

Duyarlılık Özellikle Helin karakterinin oldukça duyarlı olduğu görülmektedir. Tüm canlılara karşı bakışı aynı hassasiyeti taşımakla birlikte, insanlığın durumuna kendine has bir pencere baktığı, incelikli düşündüğü hissedilmektedir.

Arkadaşlık Mesleğini çok seven ve mesleğinde çok iyi olan Helin'in, mesleğini bir adak gibi yerine getirmek için denize, içinde notlar olan şişeler atar ve bulanlara ücretsiz elbise diker. Bu notlardan birini bulan Bora ile ise güzel bir dostluk geliştirirler. Derin ve samimi sohbetler yaptıkları görülür.

Ötekileştirme/Ön yargı Bora'nın, farkında olmadan ülkesindeki alışkanlıkların yansıması olarak Helin'in nereli olduğu, kökenine dair soruları Helin'i hayal kırıklığına uğratar ve öfkelenir. İnsanların nereli, hangi dine veya mezhebe mensup olduğuna, kan bağına dair sorgulamaların kökeninde ötekileştirme, ön yargı bulunduğu ve bu durumun ahlaki olmadığı ifade edilir. Helin, Bora'ya yenilen yiyeceklerin kökenleri, nereden masamıza geldikleri ile ilgilenilmezken, aynı sofrayı ve toprağı paylaşan insanların kan bağına sorgulanmasını doğru bulmadığını söyler. İsrail'den gelen hurmalarla oruç açılıyor, avokadolar Meksika'dan, elma Asya'dan, patates Peru'dan dünyaya yayılıyor ama insanlar bu ürünleri yerken bu bilgiyle ilgilenmiyorlardır.

MUSALLAT

ÖYKÜLER

Kalaycı Gülayşe'nin ısrarı Anlatıcı, bir sabah zili aralıksız çalarken uyanır. Kim olduğunu anlayamaz ve sinirlenir. Otomatiğe basar ve gelen kişinin yukarı çıkmasını beklerken acelesi olan biri olmadığını anlar. Daha da öfkelenir. Karşısında kalay yapan bir kadın çıkar. Anlatıcı, kadını azarlar. Ödünü kopardığını, sabah sabah bu şekilde zile basılmayacağını belirtir. Kadın yüzüsüzce sadece zile bastığını, çok ödele olduğunu söyler. İsrarla kalaylanacak bir şeyi olup olmadığını sorar. Yazar onu reddeder. Bu arada kapının zincirini takmış, daracık bir aralıktan konuşuyordur. Kadın ayağını araya koyar ve anlatıcı kapıyı kapatamaz. Ayağını çekmesini söyledikçe, konuyu kalaylanacak eşyalara getiriyordur. Oldukça ısrarcıdır. Anlatıcı türlü bahaneler uydurur ve tersler. İşi olduğunu, çıkacağını söyler. Kalaylanacak hiçbir şeyi olmadığını belirtir. Ama kadın o kadar yüzüsüz ve ısrarcıdır ki sırf ondan kurtulmak için, baş edemediğinden bir cezve vereceğini söyler.

Gülayşe'nin bitmeyen istekleri İki de birbiriyle inatlaşır, birbirlerine olmadık kelimeler söyler ama kadın inadından vazgeçmez. Anlatıcı, meydan okurcasına kapıyı tamamen açar ve cezveyi verir. Üstüne kalay parasını da verir. Cezveyi de geri istemediğini, artık gitmesini istediğini söyler. Gülayşe, onun cezveyle işi olmadığını söyleyerek tencereleri de ister. Anlatıcı donakalır, ne diyeceğini bilemez. Kapıyı açtığına pişmandır, yumruklarını sıkıyordu. Ocağın üstündeki demliğı alır kadına verir. Ama kadın ikna olmaz, tencere de ister. Anlatıcı, sıkılmıştır. Söylenmeye devam eder. Kadın da onun inadından usandığını söyler. Üç boy tencereyle mutfaktan döner. Ama kadın daha da ileri gidip, gümüş tepsi, kızartma tenceresi olup olmadığını sorar. Anlatıcının söyleyecek bir sözü kalmamıştır. Mutfakta ne varsa gider toplar ve kadına verir. Adeta kapıları fırlatıyor gibidir. Gülayşe, akşama getireceğini söyler. Anlatıcı, evden çıkmaktan vazgeçtiğini, parlatıp hemen getirmesini söyler. Kadın iki saat sonra geleceğini belirterek elindekilerle zar zor ilerler.

Anlatıcı, Gülayşe'yi arar Anlatıcı, evde kadını beklerken içindeki Gülayşe korkusu artar. Koltuğa oturup boş boş duvarlara bakar, ileri geri yürüyüp durur ve hiçbir şeye odaklanamaz. İki buçuk saat olur Gülayşe gelmez. Üç saat sonra mutfaka bakar ve yumurta kıracak bile bir kabı olmadığını görür. Göz göre göre soyulduğunu düşünür. Kimse ona inanmayacaktır ya da zaten o anlatmaya utanacaktır. O sırada aklına mahallesindeki bir park gelir. Birkaç hafta önce orada kalay yapan bir kadın görmüştür. Hemen dışarı çıkar ve oraya gider. Ama Gülayşe ya da başka kalaycı yoktur orada. Sokaktaki kadınlara sorar ama kimse görmemiştir. Mahallesinde Gülayşe'yi tarif ederek arar ama kimse görmemiştir ve tarifinden dolayı ona tuhaf tuhaf bakarlardı. En son mahalledeki diğer sokaklara, Çingenelerin olduğu yerlere bakar. Artık soyulduğuna emin gibidir.

Gülayşe'nin gelişi Yaz sıcağında kadını ararken perişan olmuştur. Gülayşe'yi bekleliyormuş gibi kendini kandırmaya çalışır. Müzik dinler ama içi huzursuzdur ve kulağı kapıdadır. Yarım saat sonra kapı çalar. Bir yandan sevinir bir yandan huzursuzdur. İstifini bozmadan kadının ısrarlı çalışına karşı ağır hareket eder. Cüzdanından en büyük parayı çıkarır. Biraz daha bekler kapıyı hemen açmaz. Bu sefer kadın elindekileri bırakıp kapıyı sertçe vurmaya başlar. Sakince kapıyı açtığına Gülayşe çok kızgındır. Bir saattir gelip gittiğini ama onu bulamadığını, eşyaları taşımaktan sırtının ağrıdığını söyler. Markete gittiği yalanını uydurur. Ona evdeyim demiştir, o da çocuğunu bir başına bıraktığı için acele etmek zorunda kalmıştır. Gülayşe, onun yüzünden yemek bile yiyemediğini söyler.

Gülayşe'nin yüzüzlüğü Anlatıcı uzatmamasını söyler. Eşyaları alır. Gerçekten hepsini onarmış ve parlatmıştır. Parayı uzatır, kadının gözleri parlar ama sevincini belli etmemeye çalışır. Bu kadarın yetmeyeceğini söyler. Anlatıcı kendin bilirsin diyerek rest çeker. Başka parası olmadığını belirtir. Gülayşe kabul eder, indirim yapmış olayım diyerek bitirir sözlerini. Anlatıcı tam kapıyı kapatacakken, Gülayşe eliyle engel olur. 'Çok acıktım, ekmeğin arasına peynir verir misin?' diye sorar. Anlatıcı, verdiği parayla alabileceğini söyleyince, parayı bozdurursa bereketinin gideceğini savunur. Anlatıcı söylenir. Onu doymak bilmez, arsız ve utanmazlıkla suçlar. Mutfağa geçip yarım ekmeğe yarım kalıp peynir koyar ve verir. Kadın bir ekmeğe bir de anlatıcıya bakar. Ekmeğe uzanırken terlikleri ayağından çıkarır ve içeri adım atar. Kuru kuruya yenmeyeceğini, bir çay demlerse çok iyi olacağını söyler.

TEMALAR

Sindirme Israrlı, pişkin ve baskın bir karakter olan Gülayşe'nin, bu özellikleri ile hassas, şehirli ve eğitilmiş olduğu anlaşılan anlatıcıyı sindirmesi, her seferinde aralarındaki ilişkiyi kendi istediği şekilde yönlendirmesi söz konusudur.

Başkalaşım Gülayşe'ye, kelimenin tam anlamıyla maruz kalan anlatıcı, o ana kadar kendinde görmediği bir kişilikle karşılaşmış, başkalaşım yaşamıştır. Karakterini yitirmiş hisseder. Gülayşe, iradesini kullanamamasına sebep olmuştur. Gülayşe'yi o kadar uzun süre araması, bulmak için her yolu denemesi de geri almak istediği mutfak eşyaları ya da sinirini bozan Gülayşe'yi bulmak değildir aslında. Gülayşe yüzünden silikleşen kendi benliğini veya kendi gibi birini bulmaktır.

Ön yargı Anlatıcı, Gülayşe'nin tavırlarından, söylemlerinden ve görünüşünden dolayı onun mutfak eşyalarını çalıp gittiğine ve kendisinin göz göre göre buna izin verdiğine inanır. Bir ihtimal olarak buna inanması ve iradesizliği yüzünden kendini yitirmesi olaya ön yargı ile yaklaşmasına neden olur.

BİRKAÇ KİŞİ

ÖYKÜ

Evin içine dolan ağlama sesi Vakit gecedir. Anlatıcı korkunç bir inleyiş duymuştur. Ses tam olarak yatak odasının duvarından geliyordu. Gelen sesin yapmacıklığını hissediyordu. Ağlamak isteyen birinin zoraki ağlamasını andıran bozuk bir iniltilidir. Gözyaşsız ama hüngürtülü. İnsanın acısıyla kendisini önemsetmesinden hoşlanmıyordu. Biri ona pansumancı muamelesi yapıyor gibi geliyordu. İçsel acı soy bir duygudur. Canhıraş hüngürdeyerek insanın asabını bozmayacağını düşünüyordu. Susar ve zonklar sadece diye tarif eder. Anlatıcı, bu sebeple uykusuzluktan neredeyse hafızasını yitireceğini düşündüğü bir gün onun acı inleyişini duyunca yanına gitmekte tereddüt eder. Ağlayışını şımarıkça bulur. Önce zavalıca bir sızlanışla başlıyor sonra yanına gelen giden olmadıkça sesi yükseliyordu. Bir süre evin içinde oyalanır, ses büyük olasılıkla bitişik odadan geliyordu. İçeri girmeyi göze alamaz. Apartmandan çıkar ve uzaklaşmak için yürümeye başlar.

Banktaki anı O kadar hızlı yürür ki topuklarının acısını fark etmez. Karaköy iskelesine geldiğinde her zaman oturduğu banka oturur. O bankta, önceden biriyle tanışmıştır. O anı düşünür. İkisi bankın birer ucunda otururken, kendisi kitap okuyordu. Adam bir ara yüksek sesle Fındıklı iskelesini işaret eder ve mendireğe tünemiş martıları gösterir. Antik Roma senato üyelerine benzetmiştir. O sıralarda anlatıcı, yabancılara karşı yabancı olduğundan ses etmez ve karşılık vermez. Az sonra bir motosikletli gelir ve manzarayı ikiye böler. Müzik sistemi de vardır. Müziği açar. Anlatıcı söylenmeye başlar ve yanındaki ile konuşur gibi sözcükleri sesli söyler. Artık denizi göremiyor, gürültüden okuduğunu da anlamıyordu. Adamın saygısız olduğunu söyler. Yanındaki adam ise kızmamasını, onun zamanı işaretlediğini söyler.

Melankolik duygular Anlatıcı, sabahın o erken saatinde aklına, zamanın işaretli bir şey olduğunu söyleyen adamın gelmesinin bir sebebi olduğunu düşünür. Onunla paylaştığı aynı bankta oturmuş, başka bir zaman işaret düştüğünü fark eder. Denize akan günüşiğinin güzelliğine rağmen ensesinde çınlayan hüznü iç çekişlerle irkilir yeniden. O ses yine kulağının dibinde, bir insanın göz göre göre çürüyüşünü haykırıyordu. Ayazda bir film karesinin içinde tarihi bir hüznün temsili gibi hisseder kendini. Biri birkaç kişinin yalnızlığını, bütün bir İstanbul'un ruh haline boyuyor, öbürü olan kendiyse hiçbir şehre ait olmayan mendireği, denizin, korkulukların arasında ıstırap çekiyordu. Hızla yerinden kalkar. Mart soğuğu dirilticidir. Eve doğru yürümeye başlar. Apartmana girdiğinde ses apartmanı ele

geçirmiştir. Üçüncü kattaki dairesine çıkar. İçerisi havasızdır. Eşyalar yerle bir olmuştur. Televizyon açık kalmış, kitaplar sayfa sayfa dağılmış, kırılmış, kirli çamaşırlar etrafa saçılmış, ev bütünüyle kokuşmuştur. Yatak odasına girdiğinde kanlı gözlerle tavana bakarken bulur onu. Yavaşça yanına uzanır. Okşamak içinden gelmez. Sakinleştirmek için 'şşş' der. Bir süre sonra onun iç çekişi ninni gibi gelir anlatıcıya. Dışarıda hayat hızla akarken, ikisi birkaç kişi, bin kişiymiş gibi kalabalık, milyonların uykusuna dalarlar.

TEMALAR

Melankoli/Hüzün Melankolik ruh halindeki insanın sorgulamaları, hayata dair düşünceleri anlatı da yer bulmaktadır. Hüzünlü kişi, dünyada kendisi gibi birkaç kişi olduğunu düşünürken, kederli olan her yerde kendi gibi ıstırap çeken birileri olduğunu biliyordur.

Huzursuzluk Acının sesi, ağlama ve hüngürtüyle kendini dışa vuruyordur. Acıyı bu şekilde dışa vurma, ses anlatıcıya huzursuzluk vermektedir. Bu huzursuzluk, ondan kaçmaya çalıştıkça, uzaklaşsa da martı seslerini, şilebin düdüğünü bile bastırabilen bir titreşim olarak onu takip etmektedir. Dalgınlaştığında onu duyabildiğini, insanların yüzüne bakarak zamanı anlamaya çalışırken, hayatın olağan akışında olduğunu hissederken ise duymadığını fark eder. Peşini bırakmayan bu ses herkesin işitebildiği bir ses değildir. Duyarlı olanların hissedebileceği bir sestir.

İKİ DEĞİŞİK LOKMA

KİŞİLER

Zühal Sekiz kardeşin beşincisidir. Muğla'dan subay enişte ve öğretmen teyzenin Sarıkamış'taki lojmanına yollanır. On üç yaşındadır.

Suna Zühal'in teyzesidir. Öğretmendir. İki oğlu vardır. Kocasını subaydır.

Veysel Eskiden futbolcudur ama bonservis meselesinden futbola devam edememiştir. Berberlik yapıyordur. Fakat yetenekleri sayesinde ünlenmiştir. Her konuda çare için ona başvuruyorlardır. Şifacı olarak tanınmaktadır. Diğer insanlardan farklı olduğu, toplum içinde tepki çekebilecek, yadırganacak davranışları olmasına rağmen olduğu gibi kabul edilmiştir.

Ezel Sevinç ve Rıza'nın oğludur. Dokuz yaşındadır. İsmi, bir dizinin baş kahramanının adından almıştır.

ÖYKÜ

İki hikaye Yazar iki tane hikâye anlatacağını belirtir. Birisini kendisi uydurmuştur, diğerini duymuştur. Fakat hangisi duyup, hangisini uydurduğunu hatırlamadığını söyler. Aynı anda aklına düşmesinin sebebi, ikisi arasındaki anlatılması güç karşıtlık olmalı diye düşünüyordur. Birine ışık vurunca öbürü de aydınlanıyor diye tasvir eder.

Zühal'in evdeki huzursuzluğu İlk hikâyede Zühal diye bir kız vardır. Saçının ve teninin aşırı yağlanmasından sürekli ıslak haldedir. Bir de hep ağladı ağlayacak tetikte bekleyen sulu gözleri vardır. Oğlan kardeşleri onu sürekli hırpalıyorlardır. Saçlarını yoluyor, yeni çıkan memelerini cimcikliyor, sırtına biniyorlardır. Evde sürekli tedirgin olan Zühal, en uzak köşeye sinmektedir. Babaları ölünce, merdivenden aşağı itme, ısırma, tırmalama oyunlarını anneleri önleyemez olur. Baş edemez. Büyük ablayı ve geri kalan iki oğlanı kendine ayırıp diğer çocukları akrabalara dağıtır. Telefondaki kız kardeşine Zühal'in sakin olduğunu, ev işlerine yardım edebileceğini, kendi kendini oyalayacağını, ufak çocuğuna göz kulak olabileceğini söyler. Zühal'i, Sarıkamış'a teyzesinin yanına gönderir.

Zühal'den beklenmeyen hareketler Hikaye bu kadardır aslında ama bazı detaylar vardır. Zühal'in gerçekten çıtı çıkmıyordur. Ama bir hafta sonra o sessiz kızıdan itici sesler çıkmaya başlar. Kendini tutamayıp gaz çıkarıyor, etrafa kötü kokular yayılıyordu. İlk başta herkes hoş görmeye çalışır. Hayvandan hallice güdülerle büyümüş ve insan içinde nasıl davranacağını bilemez diye düşünürler. Öte yandan çıkardığı sesler ve kokularla kendini başkalarından nasıl uzaklaştırdığı umurunda da değil gibidir. Okul, orduevi, misafirlik, neresi olursa olsun öylece otururken, o incecik bedenden

beklenmeyen bir geçirtille ortamda farklı duygular oluşturuyordur. Bir iki kere değil, her zaman oyledir. Geğirdikten sonraki hareketleri, çıkardığı sesin ona ait olmadığı hissini veriyordur.

Suna ve Meliha Hanım'ın konuşmaları Önceleri bu aşırı geçirmeler, hazımsızlıktan zannedilir. Şişman da olmadığı ve küçük olduğu için yakıştırılmaz. Ama geldi geleli etlenmeye butlanmaya da başlamıştır. Saçının yağı eskisine göre daha da yağlanır. Ayakkabı numarası birkaç ay içerirse bir ölçü büyümüştür. Bir gün Suna Hanım, öğretmenler odasında otururken, Zühal'in biyoloji öğretmeni Meliha Hanım onunla sohbet etmeye başlar. Lafı, Zühal'e getirir ve önce temiz ve tertipli oluşunu över. Ama Zühal'in bulunduğu sınıfta ders yapmanın imkânsız olduğu ile devam eder. Beş dakikada bir geçiriyor, diğer çocuklar gülüşerek zivanadan çıkıyordu. Arkadaşları ona Borazan Zühal demeye başlamışlardır. Suna Hanım, bunları duyar ama o daha da dertlidir. Geldiğinde küçücük olduğunu, yetim yoksul diye ev işi bile yaptırmaya kıyamadığını söyler. Sabah okula gidiyordu, Suna Hanım o okuldan gelince öğlen oğlanlarla okula gidiyordu. Akşam yemeğini de evden ıkımadan hazırlıyordu. Ne var ki Zühal onlar gelene kadar bütün tencerelerdeki yemekleri bitiriyordu. Eve birini mi alıyor diye bir gün okuldan izin alıp kontrol bile etmiştir. Dinlene dinlene bütün tencerelerdeki yemekleri yediğini, tencereleri boşalttığını görmüştür. Oğlanlar zayıflamaya başlamıştır. Akşam evde aperatif şeyler yemek zorunda kalıyorlardır. Kocasını da lokalde yiyip geliyordu artık. Birileriyle de içki içiyor, her akşam eve geç geliyordu. Aile düzeni bozulmuştur. Öz yeğendir ve kardeşine al dese arkasından bir sürü laf edecek diye ses ıkıramıyordu.

Zühal'i utandıran konuşma Suna Hanım ile konuşan Meliha Hanım duyduklarını arkadaşına anlatır. Böyle böyle herkes birbirine bu lafları taşır ve Zühal'in durumu, tüm tencerelerdeki yemekleri yemesi herkesin kulağına gider. Epey bir zaman sonra okulların kapanmasına birkaç hafta kala Zühal okula yürürken, Ünver Hanım'ın oğlu Bahadır yanında bitiverir. Zühal çok heyecanlanır onu görünce. Bahadır durmaksızın bir şeyler anlatıyordu. Bu şekilde iki ortaokul çocuğu yürürken Zühal yine kendini tutamaz ve geçirir. Bahadır olduğu yerde duruverir, beklediği an gelmiş gibidir. Zühal'in yüzüne dik dik bakar. Kızın yüzü kızarır. Bahadır lafı dolandırmadan neden çok geçirdiğini sorar. Zühal başını öne eğerek, gözleri ıslaktır. Bahadır ısrar eder. Gerçekten merak ettiğini, herkesin onu konuştuğunu fark edip fark etmediğini sorar. Zühal yemek çok geldiği için olabileceğini söyler. Bahadır, Zühal'in omuzlarına belli belirsiz dokunur, okşamakla itmek arası bir şeydir. O zaman o kadar yemek yememesini önerir. Zühal ne diyeceğini bilemez. Kaç kardeşi olduğunu sorar. Bahadır'ın iki kardeşi vardır. Neden sorduğunu anlamaz. O andan itibaren sessizce yolun bitmesini bekleyerek yol alırlar.

İlk hikayenin sonu Akşam, Sun Hanım mutfağa girer ve tüm yemeklerin olduğu gibi durduğunu, Zühal'in hiçbirine dokunmadığını görür. Zühal oturmuş, kanepenin desenlerine bakıyordu. Gözleri kıpkırmızıdır. Suna Hanım, kıza şefkat gösterirken ne olduğunu sorar. Zühal, hıçkırarak ağlamaya başlar. Teyzesine, ona payını göstermesini, bölme yi bilmediğini söyler.

İkinci hikaye İkinci hikayesi ise bir oğlanla ilgilidir. Ezel'in ismini annesi koymuştur. Sevdiği dizinin başkahramanının adıdır. Ezel, yaşadığı yerde en yüksek kayalıklardan denize atlamak, soğuk azmak suyunda en fazla durmak gibi sayısız rekora sahiptir. Dokuz yaşına varmadan saygınlık edinmiştir. Yorgunluktan tir tir titrese de annesinin ağır pazar torbalarını gıkını ıkırmadan taşıyordu.

Ezel'in bal tutkusu Bir gün Ezel arıcılık yapan halasının getirdiği içek balından bir kaşık yiyince beklenmedik biçimde sessizleşir. Balın adeta kendisi olur. Bütün gün, gide gele kaşıkladığı kiloluk bal bir günde bitiverir. Başlangıçta Ezel'in bal tutkusunu kimse anlamaz. Halası kilolarca bal yetmezmiş gibi iyice beslenmesi için ona arı sütü ve polen gönderir. Ama Ezel artık baldan başka bir şey koymuyordu ağzına. Sabah kalkar kalmaz baldan birkaç kaşık baş yiyor, yatıyor uyanıyor tekrar bal kaşıklıyordu.

Ezel'i başdan vazgeçirme denemeleri Evdekiler Ezel'in bal tutkusunun bir bal hastalığına doğru gittiğini fark ederler. Çocuk günden güne eriyordu. Önce kürek kemikleri, sonra leğen kemikleri belirir. Yüzü küçücük kalır. Ezel'i baldan alıkoymak için bir sürü şey denerler ama başarılı olamazlar. Evdeki tüm bal kavanozları komşuya verilir. Ama Ezel komşunun camını kırıp ballara ulaşır. Halası am balı yollar. Belki tadından dolayı soğur diye düşünür. am balı, kestane ve ıhlamur balı denerler. Ama hepsini yer. Ne yazık ki çok halsizdir artık. Evden ıkıyordu. Ezel'in annesi Sevinç bu işin balsız özölemeyeceğini düşünüp, en iyi aşçılar gibi bal ile yapılan birçok çeşit yemek yapar. Ama Ezel onları yemez. Babası Rıza, belinden kemeri ıkırap içi acıya acıya oğlunu döverek vazgeçirmeye çalışır ama başarılı olmaz. Komşuların yaptıkları güzel yemeklerle Ezel'in canını çektirmeye çalışsa da bu da işe yaramaz.

Doktorların görüşleri Çocuğu hastaneye götürürler. Hekim, Ezel'in kan değerlerine bakınca dehşete düşer, onu psikiyatriste götürmelerini söyler. Gittikleri psikiyatrist, her gece rakı içtiği neşesinden ve gözenekli koca burnundan belli oluyordur. Meseleyi hafife aldığı saklamadan çocukların ergenlik çağında gariplikleri olabildiğini söyler. Ergenler bedenlerini şiddet aracı olarak kullanabiliyorlardır. Ama böylesi ile oda ilk kez karşılaşuyordur. Bırakmalarını, nasıl olsa acıkacağını, nasıl olsa bir gün bal yemekten tiksineceğini söyler ve telefonundaki mesajlarına bakmaya devam eder.

Şifacı Veysel'i ziyaret Tam dört ay sonra Sevinç Hanım çaresizlik içindeyken bir köydeki şifacının namını duyar. Adamın adı Veysel'dir. Pek hünerlidir. Diş çekmek, masaj yapmak, kulak delmek, sünnet etmek, köseleri kılındırmak gibi türlü becerileri vardır. Kimin hayatında bir şey tökezlese Veysel'e gidiyor ve çaresi bulunuyordur. Veysel kendinden söz ettirmeyi ve kendiyile övünmeyi pek sevmektedir. Karı koca çocuklarını alıp bu adama giderler. Yolculuktan Ezel'in durumu iyice fena olur. Veysel, ona bir bardak su verir ve mis gibi bir menemen getirir. Çocuk elini sürmez. Mecburen bir kaşık bal yuttururlar. Sevinç, yaşadıklarını gün gün anlatır. Veysel çok üzgün bir ifade ile çocuğu incelemeye başlar. Uzun bir sessizliğin ardından şimdi gidip üç ay sonra tekrar gelmelerini söyler. Karı koca hayal kırıklığı yaşar ve üzgün bir şekilde geri dönerler.

İkinci yolculuk Geçen üç ay çok belalı bir üç aydır. Ezel'in evinde tek kelime bile konuşulmuyordur artık. Çocuk bal yemek için uyanıyor, yutkunurken bile yoruluyor, ayaklarını sürüyerek yatağına gerisin geri geri dönüyordur. Veysel'in verdiği süre dolunca, Rıza ve Sevinç ümitleri olmamasına rağmen yol hazırlığı yapıp giderler. Sevinç kendileri için yolluk hazırlar. Patates salatası ve köfte yapar. Gidip de dönmemek var diye gitmeden herkes Ezel ile vedalaşır.

Veysel'in çaresi Köye vardıklarında Veysel'in ayakta durmakta zorlandığını görürler. Avurtları iyice çökmüş, tepesindeki saçlar hafiften dökük döküktür. Çevredeki esnafın yardımıyla Ezel, arabadan çıkarılıp Veysel'in karşısına oturtulur. Ezel ve Veysel, karşılıklı oturup lezzet duygusu körelmiş derin bir açıklıkla bir süre birbirlerine bakarlar. Veysel, sehpadaki ekmeği alır, Ezel'e uzatır. Ekmek diye bir şey olduğunu söyler. Ezel 'öyle mi' diyerek cevap verir. 'Öyle' der. Ezel ekmeği alır koklar, azıcık ısırp çiğnemeye başlar. Veysel de öyle yapar. Ardından bir parça peynir uzatır. Bu ekmeği peynirle yiyebileceğini söyler. Çocuk yine 'öyle mi' der. Ezel peynirden de yer. Aynı olay zeytinde de olur. Böylece karşılıklı köfte, patlıcan kızartması ve incir yerler. Her lokmada törensel bir anlaşma vardır aralarında. Sevinçle kocası mutluluktan gözyaşlarına boğulurlar. Uzun ve fazlasıyla terbiyeli yemeğin ardından Ezel yürüyerek çıkar dükkândan, giderken yetişkin bir havayla Veysel'in elini sıkar. Sevinç ayrılmadan Veysel'e sarılıp boynunu, yüzünü, ellerini öper. Nasıl yaptığını sorar. Veysel kadından kendini zor kurtarıp, yüzündeki ıslaklığı siler. Çoktandır hazırladığı cümleyi, boşa gideceğini bile söyleyebilir. Hiçbir şey yapmadığını, Ezel'i gördüğünden beri onun da sadece bal yediğini söyler. 'Ne kadar aç olduğumu görsün velet' diye sözünü bitirir.

TEMALAR

Yoksulluk/Çaresizlik Zühal karakterinden yola çıkarak yoksulluk ve çaresizlik durumunun hayatları nasıl etkileyebileceği görülmektedir. Eşinin ölümü, yoksulluk ve bu durumların doğurduğu sonuçlarla baş edemeyen kadın, çocuklarının bakımını akrabaları ile paylaşmakta çözüm buluyordur.

Duyarlılık/Duyarsızlık Zühal'in teyzesi Suna'nın, yeğenine karşı yeterince duyarlı olmaması, aksi gibi gözüktüğü durumlarda ise samimi olmaması Zühal'i daha fazla çıkmaza sürüklemiştir. Zühal'in yemek ile ilgili sıra dışı tavrını eleştirmiş, yadırgamış fakat anlamaya çalışmamıştır. Veysel'in ise Ezel'e karşı yaklaşımı, onunla empati kurması ailesinin denediği her yoldan daha fazla işe yaramıştır.

İletişimsizlik/Yalnızlık Zühal'in erkek kardeşlerinin zulmü karşısında pasifleşmesi ve içine kapanması, çevresi ile iletişim sorunları yaşamamasına neden olmuştur. Teyzesinin yanına taşındığında da bu durum devam etmiştir. Zühal kendini ifade edemediği, soru işaretlerini cevap arayamadığı, çevresinden kopuk olduğu için hayatına yeni mutsuzluklar eklenmiştir. Yalnızlaşarak daha fazla içine kapanmıştır.

Beklenti İki hikayede de beklenti ve ön yargı ile ilgili durumlar görülmektedir. Zühal'den beklenenin sessiz, sakin ve sorun çıkarmayan, naif bir genç kız olmasıdır. Yeme sorunuyla ilgili yaşadığı gaz problemi ise onun gibi naif bir kızdan beklenenlere aykırı bir durumdur. Zayıf ve naif olması, çevredeki insanların beklentisini etkilemektedir. Diğer hikâyedeki karakter Ezel ise adını bir dizideki başkahramandan almış, küçük yaşta yaşadığı çevrede kendince rekorlara imza atmıştır. Çevresinin

beklentisi güçlü, başarılı olmasıdır. Çevrenin ona duyduğu saygı ve beklenti yüzünden annesinin pazar torbalarını taşıırken zorlansa da bu konuda sesini çıkartmamaktadır. Beklentiye uygun davranmaya çalıştığı söylenebilir.

KELEBEĞE DÜŞMEDEN

ÖYKÜ

Kelebekler vadisi Kadın, kelebekler vadisindedir. O yürüdükçe havalanan kelebekler, kısa süren döngüsel uçuşların ardından başka yerlere konuyordur. Kadın, dünyanın telaşından uzak, sessiz adımlarla yürüyordu. Ziyaretçilerin rahatça gezinti yapabilecekleri toprak patikayla ahşap köprüler dışında gözün alabildiği her yer, birbirine bitişik kelebeklerle kaplıdır. İlk tek tek algılanan kelebekler, bir süre sonra kırmızı çizgili uçgenlere, ağaçları sarmalayan uçgenlerse tek bir deseni milyonlarca kez tekrarlayan goblen bir örüntüye dönüşüyordu.

Kadın hastalanır Kadın köprüyü geçtikten sonra patikanın başında durup hırkasını ilikler. Üşüyor gibidir. Terlemiştir de. Ateşi yükselmiş gibi bir hali vardır. Bir süre kendini dinler, üstünü başını toparlayıp saçlarını yeniden bağlar. Büyük bir özenle toprak yolda yürümeye çalışırken tökezler. Yaka düğmesi kopar ve onun sarsıntısı yüzünden kelebekler havalanır. Kadın mahcup olur. Başı döndüğü belli oluyordu. Azıcık ayakta dinlendikten sonra gittikçe artan bir sarsaklıkla yürümeye devam eder. Kelebekler Vadisi'ndeki gezintiyi, duyduğu hayranlığı yitirmeden layıkıyla sona erdirmek için çabalar. Matarasından su içer. Kelebekler yine havalanır ve başka yerlere konar. Kadın olabildiğine yavaş ve parmak uçlarında yürümeye çalışır. Yolun tam ortasında içten vuran bir şey durdurur onu. Neredeyse kustu kusacak gibidir. Yavaşça eğilip dizlerini tutar. Bir öğürtü çıkar ağzından kelebekler yine havalanır kadın doğrulduğunda dudakları mosmordur, gözleri ıslak. Bir ağaca tutunmak ister vazgeçer. Her yer kelebeğe kaplandığı için hiçbir yere tutunamıyor, hiçbir daldan destek alamıyordu. Kollarını göğsünde bağdaştırıp kendi gövdesinden güç alır. Hummaya tutulmuş, hızla terliyordu. Hırkasını çıkarır. Yine tökezler, bu sefer dizlerinin üstüne çöker. Çevre güvenliğinden sorumlu bir memur yanına gider ve destek olur. Kadın çıkışa bakar. Oraya varabilse her şey bitecektir sanki. Kusmamak için elini ağzına götür. Kelebeklerin üstüne yığılmamak için son derece dikkatlidir. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu kadının. Kimseyle paylaşamayacağı ve aslında tam olarak ne olduğunu bilmediği bir kedere tutulmuş ağlıyordu. Yüzünde insanın içini ezen bir üzüntü vardır.

Kelebekler vadisinden çıkış Vadinin çıkışında iki büklüm bir banka oturur. Yanına gelenleri kabalık yapmak pahasına etrafından uzaklaştırır. Herkes onu uzaktan izler. Derin derin nefes almaya çalışır. Eteklerini baldırlarına doğru sıyırıp, bacaklarını geniş v şeklinde ayırır. Bacaklarının arasına eğilir eğilmez dünyayla arasındaki bağı kara yeşil bir safra olarak kismaya başlar. Yer gök inliyordu.

TEMALAR

Duyarlılık/Hassasiyet Kelebekleri incitmek, ürkütmek için ayakta durmakta zorlanacak kadar hasta olan kadın, hareketlerini mümkün olduğunca kontrol etmeye çalışıyordu. Kelebekler kadar naif ve hassas, son derece duyarlı bir karakterdir. Ayrıca hayranı olduğu bir yerdeki geziyi layık olduğu şekilde sonlandırmak istemektedir. Kelebeğin gözü kadarcık bir can olup, tümüyle benliğine kapanmış bir şekilde, hayranlıkla devam ettiği gezisinin hastalığın etkisiyle istediği gibi devam etmemesi, kelebeklerin ondan dolayı zarar görme ihtimali kadını tedirginleştirir ve mutsuz eder. Öyküde tarif edildiği gibi kimseyle paylaşamayacağı ve aslında tam olarak ne olduğunu bilmediği bir kedere tutulmuştur.